

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

— Ἐθισθέντες οἱ ἡμέτεροι Ἀναγνώσται ἅπαξ εἰς τὰ λεπτότερα τεχνουργήματα τῆς γερμανικῆς ξυλογραφίας θ' ἀπορτίσωσι πιθανῶς διὰ τὴν ἐκλογὴν ἐπεξεργασίας, καθ' ἣν δημοσιεύομεν σήμερον ἕτερον χαριέστατον ἔργον τοῦ ὁμογενοῦς Καλλιτέχου Ν. Γύζη. Προλαμβάνοντες ὅμως τοιαύτην ἐσπευσμένην κρίσιν διαβεβαιούμεν αὐτούς, ὅτι ἡ ἀναπαραγωγὴ ἐκάστου εἰκονίσματος ὑπὸ τῶν ξυλογραφικῶν ἐργαστηρίων δὲν γίνεται ἐνταῦθα κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις ἢ τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ τυχόντος ἐργάτου, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψὶν καὶ τὴν ἐπιστασίαν αὐτοῦ τοῦ Καλλιτέχου, οὗ ἡ γνώμη, τὸ κῦρος καὶ τὰ προνόμια εἶνε σεβαστὰ καὶ ἀναφαίρετα. Ὁ δὲ Ἀνατόλιος Κονρεὺς τοῦ κ. Γύζη οὐδὲν ἀπώλεσεν ἐκ τῆς φυσικότητος καὶ τῆς ἄλλης πρωτοτυπίας του, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα διὰ τῶν ἀδρῶν τοῦ τεχνίτου γραμμῶν ἀναδεικνύεται ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ ἀπλότης τοῦ ἀπλουστάτου ὄντως ἐπεισοδίου. Ἡ ὑπόθεσις βεβαίως εἶνε εἰλημμένη ἐκ τῶν μερῶν μας, καὶ ἐν τῷ παραλήγματι τοῦ κουρέως τῆς ἐνορίας ἡ καὶ ὅλου τοῦ χωρίου κουρεύεται, κατὰ τὴν ἑαρινὴν ἀναμφιβόλως τοῦ ἔτους ὥραν, ὃ προσελθὼν ἡ μᾶλλον ἐξαγκατικῶς παραπεμφθεὶς ἀγιοῦπαις, τοῦ ὁποῦ ἡ αἰχρθεῖσα κόμη ὑπερβᾶσα ἤδη τὸν τράχηλον ἐφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Ἡ ἔντασις τῆς προσοχῆς καὶ τῆς δεξιότητος τοῦ καλοῦ γέροντος εἶνε πλέον εἰς τὸ κατακόρυφον, ἐπιμαρτυροῦσι δὲ τὸ κρίσιμον τῆς ὥρας καὶ οἱ μορφασμοὶ τοῦ μικροῦ, ὅστις παρέκαμψεν ἤδη τὸν ἀριστερὸν πόδα διὰ τοῦ καθίσματος ὥσθι ἐτοιμος ν' ἀμυνθῇ κατὰ πάσης λοξοδρομίας τῆς ψαλίδος. Τὰ ἐπικίνδυνα στενὰ τοῦ ἀντιστοίχου ὥσθις διηυλακώθησαν εὐτυχῶς ἀντὶ δλίγων ἀμυχῶν ὑπὸ τοῦ φονικῶς εὐμεγέθους ὄργανου, πᾶσα δὲ σκέψις τοῦ ἀνυπομόνου θύματος συγκεντροῦται νῦν εἰς τὴν χρονικὴν ἀναμέτρησιν τοῦ ἐπιλοιποῦ τῆς ἐγγειρήσεως μέρους. Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἐδοκίμασεν ἅπαξ ἢ

πολλὰκις τὴν ἀπερίγραπτον στενοχωρίαν τῆς ἄλλως εὐεργετικῆς ταύτης κομμώσεως, καὶ τὴν ἀνακούφισιν, ἣτις ἐπέρχεται μετὰ τὴν κουράν τῆς γυμνωθείσης πλέον κεφαλῆς καὶ τοῦ ἐλευθερωθέντος σώματος;

— Ὁ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶν δὲν ἔλαχεν ὡς κλήρος ἀπηνῆς εἰς μόνους τοὺς ἡλικιωμένους, ἀλλ' ἡ φύσις ἐνέβαλεν εἰς αὐτὸν καὶ πᾶσαν ἡλικίαν ὡς καὶ τᾶξιν ἐμφύχων. Μία τῶν περιεργοτέρων ἐκδηλώσεων τῆς διαρκοῦς ἐγρηγόρσεως τοῦ ἐνστικτοῦ καταφαίνεται ἐν τῇ πάλῃ τῆς ζωῆς, ἡ δὲ χρῆσις τῆς βίας, τῆς δυνάμεως τοῦ ἰσχυροτέρου, τῆς ἐντόνου διαμαρτυρήσεως — φράσεις ἀπαισιοὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου — ὡς φράσεις εἶνε βεβαίως ἀγνωστος εἰς τὰ ζῶα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὡς πρᾶγμα. Ἡ ἐκφραστικωτάτη ἐλαιογραφία τοῦ Freesday ἐρμηνεύει δι' ἀστείου παραδείγματος τὴν γνωστὴν ταύτην θεωρίαν. Λαίμαργον κυνᾶριον ἀγωνίζεται διὰ τῆς βίας ν' ἀποσπάσῃ τὸ μυζοβάλλον ἀπὸ τοῦ στόματος βρέφους, τὸ ὁποῖον πρὸς ὥρας κατέθεσεν ἐκεῖ ἡ μήτηρ ὑπὸ τὸ θάλασπον τοῦ ἡλίου καὶ ἀπεμακρύνθη. Ὁ ἀγῶν εἶνε πεισματώδης, ἀμφίβολος δὲ ἡ ἐκβασὶς αὐτοῦ, ἀφοῦ εἰς τὸ ἐπικουρικὸν σῶμα τῶν δύο ἄλλων κυναρίων ἔσπευσε τὸ νήπιον νὰ χρησιμοποίησιν τὸ βαρὺ πυροβολικόν, τὴν δυνατὴν δηλ. καὶ συκὴν ἀνὰ τὴν ἀνάγκην τῶν ποδῶν του. Μὲ ὕψος ἀθλοδέτου, οὐχὶ ἀμερολήπτου δυστυχῶς οὐδ' ἀπαθοῦς, παρακολουθοῦσι τὴν πάλην οἱ κυνικοὶ γονεῖς ἐνθαρρύνοντες τοὺς σκύλακας δι' ὑλακῶν καὶ ὁμοίων ἀδειμίων παρακαλεούσων. Ἐν τούτοις ἡ τύχη τοῦ πολέμου φαίνεται εὐνοοῦσα τὸ βρέφος, εἰς δ' ἐνέπνευσε καὶ τὸ μόνον σωτήριον μέσον, ἥτοι τὸν δυνατωτάτον κλαυθμισμόν. Ἐννοεῖται, ὅτι τοιοῦτον πολεμιστήριον σάλπισμα ἀντηχεῖ λίαν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὸ φιλόστοργον τῆς ἐκεῖ που παραμενοῦσας μητρός οἶος, καὶ ὅτι ἡ δύναμις τῆς ἰσχυροτέρας ἀποβαίνει σκληρὰ τιμωρὸς τῆς κυνικῆς ἀναιδεΐας.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΟΝ.

Εὐγενὴς γόνος τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας τῆς Γερμανίας, ὁ πρίγκιψ Γεώργιος, ἐώρασεν ἐσχάτως τὴν ἐξηκονταετηρίδα τῶν γενεθλίων του. Ἰδὼς τοῦ πρίγκιπος Φρειδερίκου, πρεσβυτέρου ἀνεψιοῦ τοῦ βασιλέως Φρειδερίκου Γουλιέλμου Γ', διήγαγε τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεανικῆς του ἡλικίας παρὰ τὰς μαγευτικὰς ὄχθας τοῦ Ῥήνου καὶ βραδυτέρων τὴν ζωὴν αὐτοῦ ἀγάπην πρὸς τὴν τέχνην καὶ τὴν φιλολογίαν ἀνέπτυξε περιηγούμενος τὴν Ἀγγλίαν, Γαλλίαν καὶ Ἰταλίαν. Τὰ δραματικὰ αὐτοῦ ποιήματα, ἅτινα κατὰ καιροὺς ἐδημοσίευσεν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον G. Conrad καὶ τῶν ὁποίων „ἡ Φαίδρα“ μάλιστα οὐχὶ μικρὰς ἔτυχεν ἐπιδοκιμασίας, συνελέχθησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τέσσαρας τόμους.

Ἐπίσημός τις εὐρωπαϊὸς γνώστης τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ Σινικοῦ κράτους, ὁ Dr. Legge ἰσχυρίζηται, ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει ὁμαλῶς ἐξακολουθήσει προοδεύουσα ἡ συγκοινωνία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κόσμου πρὸς τὴν χώραν ἐκείνην, ἐν ἔτει 1900 θὰ ὑπάρχωσιν ἐν τῇ Σινικῇ Αὐτοκρατορίᾳ περὶ τὰ 100 ἑκατομμύρια χριστιανῶν.

Κατ' αὐτὰς πρόκειται νὰ ἐκδοθῇ καὶ ἄλλη συμπληρωματικὴ συλλογὴ ἀνεκδότων ἐπιστολῶν τοῦ Γκαίτε ἐκ τῶν ἀρχείων τῆς Βεῖμάρης, καὶ γεγονός δὲ τοῦτο παρακινεῖ ἡμᾶς νὰ παρενδύσωμεν ἐνταῦθα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς „Κλειῶς“ ὀλίγας σημειώσεις περὶ τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Γερμανίας. Μέχρι τοῦδε ἐδημοσιεύθησαν ἐν συνόλῳ 7,500 ἐπιστολαὶ τοῦ Γκαίτε. Ἐκ τούτων αἱ 350 χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς νεαρῆς τοῦ ποιητοῦ ἡλικίας καὶ διευθύνονται πρὸς τὴν Φρειδερίκην Βέζερ, Σοφίαν Λαρός, Ἰωάνναν Φάλμερ, πρὸς τὸν Σάλτμαν, τὴν οἰκογένειαν Κέστενερ καὶ τὴν κίμνησαν Στόλβεργ. Ἐπιστολαί, εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν τοῦ ποιητοῦ ἀνήκουσαι μέχρι τῆς ἐξ Ἰταλίας ἐπανόδου του, ὑπελογίσθησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν μέχρι τοῦδε 2,200 τὸν ἀριθμόν. Ἐκ τούτων ὅμως τὰ δύο τρίτα τοὐλάχιστον ἀνάγονται εἰς τὴν κυρίαν Στάϊν, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ποσόν, σχετικῶς ἐλάχιστον, περιέχει τὴν ἄλλην καὶ λίαν σπουδαίαν ἀλληλογραφίαν τοῦ ποιητοῦ. Κατὰ τὴν τρίτην περίοδον, ἐκινουμένην μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Σίλλερ, ἐγράφησαν 1700 ἐπιστολαὶ ἥτοι περὶ τὰς ἑκατὸν καθ' ἑκάστον ἔτος. Ἐκ τούτων αἱ τετρακόσται ἀπαρτίζουσι μόνην τὴν πρὸς τὸν ποιητὴν Σίλλερ ἀλληλογραφίαν. Αἱ πλείεσται ὅμως ἐπιστολαὶ ἐγράφησαν κατὰ τὴν τετάρτην καὶ τελευταίαν περίοδον μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ

Γκαίτε καὶ συμποσοῦνται εἰς 2250, ἀπασαὶ ἐκδεδομένα. — Ἡδὴ ἀγγέλλεται, ὅτι προσεχῶς θὰ ἐκδοθῇ καὶ ἑτέρα συλλογὴ, περιέχουσα ἑτέρας 2000 ἐπιστολῶν ἀνεκδότων, ὥστε συναριθμουμένων τούτων πρὸς τὰς ἤδη ἐκδεδομένας εὐρίσκομεν, ὅτι ἡ ἀλληλογραφία τοῦ ποιητοῦ τοῦ Φάουστ ἀποτελεῖται ἐκ 10,000 ἐπιστολῶν!!

Ἡ ἐφορία τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου ἀνέθεσεν εἰς τὴν ἐπιστασίαν τοῦ οἰκείου Ἀναγνώστηριον τὴν σύνταξιν καταλόγου πάντων τῶν βιβλίων, ὅσα ἀπὸ τοῦ 1880 ἐδωρήθησαν ἢ ἡγοράσθησαν, μετ' οὐ πολὺ δὲ διανέμεται καὶ πωλεῖται τὸ τελειωθὲν τοῦτο ἔργον, οὗ παρόμοιον κατὰ τὸν ὄγκον καὶ τὴν ἀκριβεστάτην εἰς κλάδους καὶ εἶδη διαίρεσιν δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ βιβλιονομικὴ φιλολογία. Γνωστὸν, ὅτι ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐφορίας τοῦ κ. Ε. Α. Ροῦδου ἐν τῇ Ἑθνικῇ μας Βιβλιοθήκῃ ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν καὶ ἤρχισεν ἐκτελούμενον καὶ παρ' ἡμῖν τὸ σωτήριον τοῦτο ἔργον, πρὸς τριετίας δὲ εἶχε δημοσιευθῇ ὁγκώδης κατάλογος τοῦ θεολογικοῦ τμήματος καὶ ἐξακολουθοῦσι καταρτιζόμενοι καὶ οἱ τῶν λοιπῶν.

Τὸ μελόδραμα τοῦ μουσουργοῦ Νέσλερ „ὁ Σαλπικιτῆς τοῦ Σέκιγκεν“ παρεστάθη μέχρι τοῦδε εἰς ὅλα τὰ θεάτρα τῆς Γερμανίας καὶ ἀπέκτησεν ἐν βραχεῖ χρόνῳ μεγάλην δημοτικότητα, διότι ἡ ὑπόθεσις του εἶνε καθαρῶς ἐθνικὴ διὰ τοὺς Γερμανοὺς καὶ ποιητῆς αὐτῆς ἦτον ὁ ἐξοχώτερος των νεωτέρων τῆς Γερμανίας ποιητῶν, ὁ πρὸ δλίγων μηνῶν ἀποθανὼν Ἰωσήφ Βίκτωρ φὸν Σέφελ. Μόνον ἐν βασιλικόν θεάτρῳ, τὸ τοῦ Μονάχου, δὲν παρέστησε τὸ δημοφιλὲς τοῦτο μελόδραμα μέχρι τοῦδε, λέγεται δὲ ὅτι αἰτία τούτου εἶνε ἡ ἑξῆς: Ὅτε ὁ μελοποιὸς ἦτον ὀλιγώτερον γνωστός, εἶχε προσφέρει εἰς τὴν διευθύνσιν τοῦ ἐν λόγῳ θεάτρου ἐν νέον ἔργον του. Μετ' ὀλίγον ἔλαβεν ὑπὸ τὴν χεῖρά του, συγχρόνως δὲ καὶ τὴν παρατήρησιν, ὅτι τὸ θεάτρον δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ δεχθῇ εἰς τὴν σκηνὴν του τὰ μελοδράματα ὅλων τῶν γερμανῶν μουσουργῶν. Ὁ Νέσλερ ἐκὼν ἄκων ἀπεδέχθη τὴν λίαν σύντομον καὶ ἐκφραστικὴν ταύτην ἀρνησιν καὶ ἐξηκολούθησεν ἐργαζόμενος καὶ θεμελιῶν τὸ προσεχὲς ἐνδοξον στάδιόν του. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἐτῶν πραγματικῶς ἡ δόξα του ἐπαύθη διὰ τοῦ „Σαλπικιτοῦ τοῦ Σέκιγκεν“ καὶ ἅπαντα τὰ γερμανικὰ θεάτρα ἔσπευσαν νὰ ζητήσωσι παρὰ τοῦ μελοποιῦ τὸ δικαίωμα τῆς παραστάσεως. Ἦλθεν ἐπομένως ἡ σειρά καὶ εἰς τὸ ἐν λόγῳ μεγαλύνυμον καθίδρυμα, τοῦ ὁποῦ